

Ліфт у моєму будинку, як і слід було очікувати, не працював, тож ми приготувалися до тривалої мандрівки сходами аж на шостий поверх.

Лампочку в коридорі хтось розбив, і перший поверх потопав у темряві. Проте, коли ми наблизилися до сходів, я помітив серед мороку пару блискучих очей. А почувши тихе, трохи жалібне нявчання, відразу зрозумів, кому ці очі належать.

Підійшовши ще ближче, я розгледів у темряві рудого кота, який згорнувся клубочком на килимку біля дверей однієї з квартир.

У дитинстві в мене були коти, тому я завжди любив цих тварин. Уважно придивившись до нього, я переконався, що то самець.

Раніше я ніколи не бачив його тут, у домі, проте навіть зараз, у темряві, я міг би дещо сказати про цього кота. Я міг би сказати, що він — *особистість*. Кіт не виявляв ані найменшої ознаки страху. Навпаки, в ньому відчувалася спокійна, незворушна впевненість. Він поводився так, ніби тут, у затишку, був його дім, і, судячи з його розумного й цікавого погляду, я був єдиним, хто наважився вдертися на його територію. Здавалося, кіт запитав: «Хто ти такий і що тебе привело сюди?»

Я не витримав і став перед ним на коліна.

— Привіт, друже. Я тебе раніше не бачив. Ти живеш тут? — запитав я.

Кіт укотре зверхньо поглянув на мене, ніби зважуючи мої слова. Я вирішив погладити кота, щоб подружитися з ним і водночас перевірити, чи є на ньому нашійник або якась мітка. Хоч як важко було побачити це в темряві, але я зрозумів, що на котів нічого такого немає, а відтак зробив висновок: кіт бездомний. У Лондоні таких тварин безліч.

Здавалося, він зрадів моїм нехитрим пестошам, бо легенько потерся об мою руку. Погладивши його

ще раз, я зрозумів, що шерсть у нього в жалюгідному стані: подекуди траплялися залисини. Вочевидь, котів бракувало пристойної їжі. А судячи з того, як він терся об мою руку, йому так само бракувало дбайливого господаря.

— Бідолаха... Він, мабуть, бездомний. Нашійника немає, та й сам худий-худющий, — сказав я Беллі, яка терпляче чекала на мене біля сходів.

Белла знала, що я небайдужий до котів.

— Ні, Джеймсе, ти не можеш його взяти, — відповіла вона, киваючи в бік дверей, біля яких притулювався кіт. — Не міг він просто так заблукати сюди і вмотитися на цьому килимку. Це, мабуть, кіт тутешніх господарів. Напевно, чекає, коли вони повернуться й відчинять йому.

Я неохоче погодився з нею. Я не міг отак узяти й забрати кота з собою, хай навіть усі прикмети свідчать про те, що він бездомний. Я сам щойно переїхав сюди й тепер намагався облаштуватися в новій квартирі. Може, кіт і справді належить тутешнім господарям? Вони аж ніяк не зрадіють, якщо їхнього улюбленця хтось забере.

До того ж відповідальність за кота — то було останнє, чого я зараз потребував. Невдаха-музикант, колишній наркоман, нікчемний мешканець «благодійної» квартири, — я ледве міг нести відповідальність навіть за самого себе.

Наступного ранку, в п'ятницю, я зійшов униз і побачив рудого кота на тому самому місці. Схоже було на те, що останні дванадцять годин він узагалі не покидав килимка.

Я знову став на коліна й погладив його. Кіт, як і вчора, радо сприйняв мою ласку. Він гучно замуркотів, оцінивши приділену йому увагу. Він ще не

як знайшов kota в під'їзді, й показав налив на задній лапі.

— Гарзд. Ану, погляньмо на нього, — відповів ветеринар.

Він сказав, що котові дуже боляче, і вколов йому невелику дозу діазепаму, щоб утамувати біль. А тоді пояснив, що збирається призначити двотижневий курс амоксициліну — для відновлення сил.

— Якщо за два тижні котові не поліпшає, приходьте знову, — порадив він.

Скориставшись нагодою, я запитав ветеринара про бліх. Він швидко оглянув шерсть і сказав, що нічого немає.

— Можливо, йому все-таки варто дати таблетки. У молодих котів такі проблеми часто бувають, — пояснив він.

Я знову ледве стримав бажання сказати, що добре це знаю, але мовчки дивився, як він виписує рецепт.

Варто сказати, що він також перевірів, чи немає в kota мікрочипа. Мікрочипа не було, тож ветеринар припустив, що це вуличний кіт.

— Коли матимете змогу, пройдіть курс лікування, — додав ветеринар. — А ще, гадаю, добре було б якнайближчим часом стерилізувати його.

Він простяг мені брошуру та бланк заяви на безкоштовну стерилізацію бездомних котів. Пригадавши, що кіт накоїв у моїй квартирі та як він подряпав мені руки, я кивнув, погоджуючись із рекомендацією.

— Непогана думка, — всміхнувся я, чекаючи, що ветеринар запитає: «Чому?»

Проте його це, здається, не цікавило. Він зата-рабанив по клавішах, заносючи відомості до комп'ютера, і роздрукував рецепт. Прийом у клініці, напевно, був своєрідним «конвеєром», бо двері вже відчинилися перед наступним пацієнтом. Однак то була не лікарєва провина — просто така система.

За кілька хвилин усе скінчилося. Залишивши процедурну, я підійшов до віконця аптеки й простяг рецепт.

Аптекарка в білому халаті виявилася трохи лагіднішою.

— Який гарний кіт, — замилювалася вона. — У моєї матусі був такий самий. Дуже лагідний і слухняний. Цілий день сидів у неї біля ніг і дивився на довколишній світ. Навіть якби поряд вибухнула бомба, він не залишив би її.

Вона підійшла до каси й вибила чек.

— Двадцять два фунти, мій любий, — сказала вона.

У мене тенькнуло серце.

— Двадцять два фунти! Отакої! — тільки й вимовив я. У моїй кишені тоді лежало не більше тридцяти фунтів.

— Боюся, що так, мій любий, — відповіла аптекарка, дивлячись на мене водночас лагідно й незворушно.

Я скорився й подав їй тридцять фунтів.

Для мене то були великі гроші. Мій денний зарібок. Та я знав, що іншого вибору немає. Я не міг дати померти своєму новому другові.

— Здається, на два тижні ти застряг-таки в мене, — сказав я котові, коли ми вийшли з клініки й помандрували додому.

То була правда. Я не міг позбутися kota до того, як закінчиться курс лікування. Зараз ніхто, крім мене, не простежить, як він їстиме таблетки, і його не можна випускати на вулицю, щоб він підхопив там іще якусь інфекцію.

Не знаю чому, але відповідальність за kota радісно збуджувала мене. Я відчував, що в моєму житті з'явилася нова мета — зробити добро не лише для себе, а й для когось іншого — людини чи тварини.

сертифікат, який мені видали у Службі захисту тварин, коли я приносив туди Боба з пораненою лапою й купував ліки від бліх та глистюків.

Мене хвилювало тільки те, що курс лікування ще не завершено. Я сказав, що закінчую давати котові антибіотики, але медсестра відповіла, що все буде гаразд. Вона порадила принести Боба на операцію впродовж наступних двох днів.

— Просто занесіть його до нас уранці й залиште. Якщо все буде добре, заберете його надвечір.

У день операції я прокинувся рано, пам'ятаючи, що на десяту годину мушу прийти з Бобом до клініки. Це була наша перша далека прогулянка пішки відтоді, коли ми побували у Службі захисту тварин.

Усі ці дні я не випускав кота з квартири — крім походів «до туалету», бо він приймав антибіотики. Цього разу я посадив Боба до того самого зеленого ящика для сміття, в якому два тижні тому намагався занести його до Служби захисту тварин. Надворі було хмарно, тож я відкинув віко ящика. Як і минулого разу, Бобові це все не дуже сподобалося. Але сьогодні він виставив з ящика голову й дивився, куди ми йдемо.

Клініка «Абатство» містилася в невеличкій будівлі на Долстон-Лейн, затиснутій між газетним кіоском та медичним центром серед різноманітних магазинів. Прийшовши туди задовго до призначеної години, ми побачили, що клініка переповнена. Нам відкрилася звичайна безладна сцена: собаки, напинаючи повідки, гарчали на котів, що сиділи в переносних клітках.

Боб у своєму ящику відразу привернув увагу розлючених псів. До того ж, як і минулого разу, у приймальні було кілька бультер'єрів із господарями, схожими на неандертальців.

Поки ми сиділи в черзі, двоє чи троє котів, напевно, встигли втекти. Проте Боб нітрохи не хвилювався. Здавалося, він цілком довіряв мені.

Коли мене викликали, нас зустріла молоденька, років двадцяти медсестра, що тримала в руках якісь папери. Вона провела мене до кімнати й почала ставити звичні запитання.

— Наслідки операції незворотні. Ви певні, що ніколи не захочете мати від Боба кошенят? — поцікавилася вона.

Я всміхнувся й кивнув, погладивши Боба по голові:

— Так, цілком певен.

Однак уже наступне її запитання спантеличило мене:

— Скільки Бобові років?

— О, я навіть і не знаю, — стенив я плечима й коротко переказав свою історію.

— Що ж, подивимося самі.

Медсестра пояснила: те, що Боба ще не стерилізували, допоможе визначити його вік.

— Коти й кицьки стають зрілими десь у шестимісячному віці. Якщо їх не стерилізувати, в організмі відбуваються помітні фізичні зміни. Наприклад, у котів круглішає писок, особливо щоки. Шкіра товстішає, й тварини стають більшими за стерилізованих котів, — розповіла вона. — Боб не дуже великий, тож мені здається, що йому дев'ять або десять місяців.

Вона простягла мені бланк заяви й нагадала, що існує невеликий — хоч і вкрай малий — ризик ускладнень.

— Ми проведемо ретельне обстеження. Можливо, навіть візьмемо кров на аналіз, перш ніж зробити операцію, — запевнила вона. — Якщо виникнуть проблеми, ми вас повідомимо.